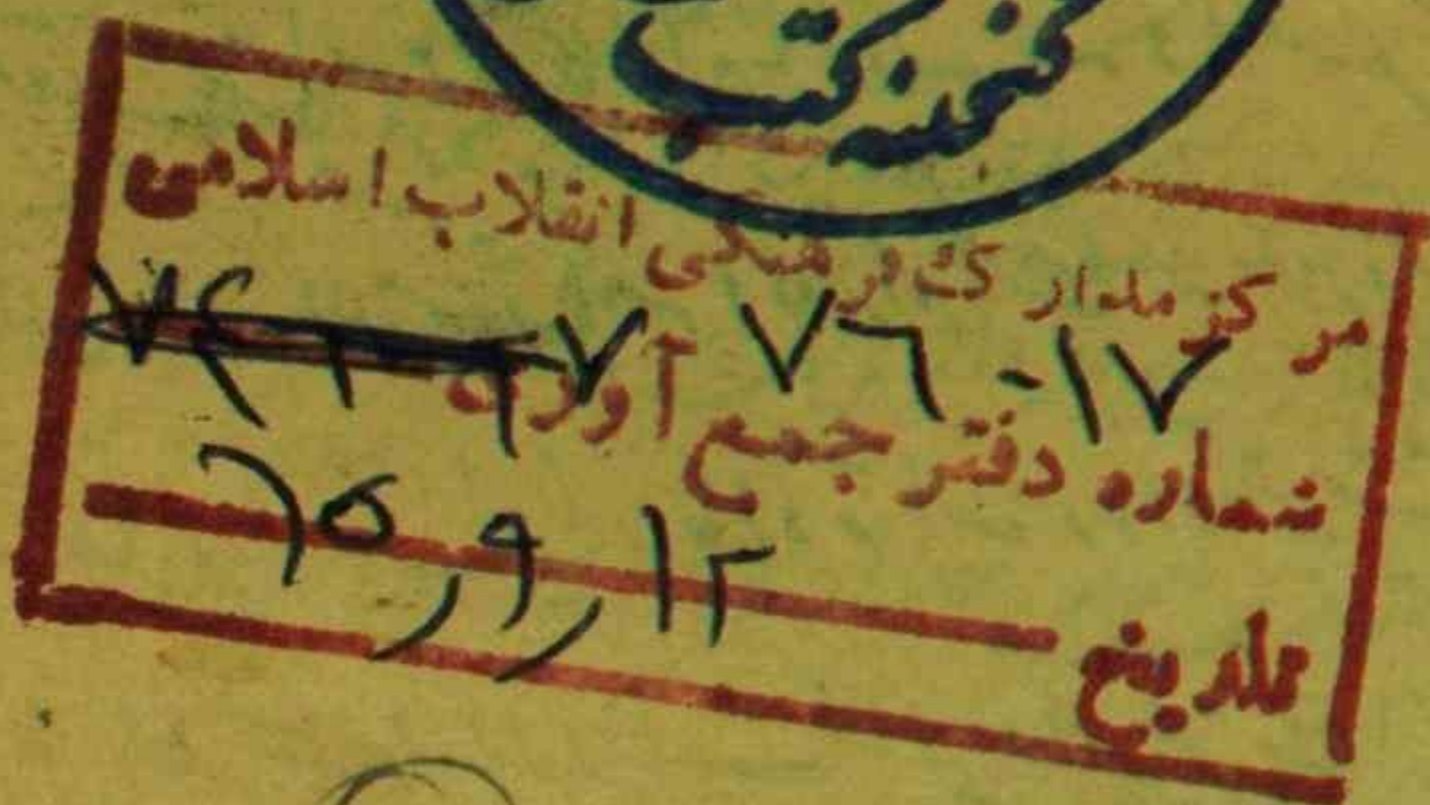

کتاب معتقب الدرر في الدرر عشر عليهم السلام للصدر من مکتب عیسی علیه السلام
دار الفکر، بیروت

کتابخانه ملی جمهوری اسلامی ایران
۱۳۱۶

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي جعلنا منكم أئمةً وهدانا إلى صراط مستقيم
وإلهامهم بعد العدم وبعثهم من بين
جحائس الدمام وبمحمد صا الله عليهم وسلم وكرم فجعلهم الله بآيات وكرام
من حجج المصطفى أئمة الدين وضرب لهم في كتابه آيات لئلا يفتروا
أن عدة الشهود عند الله اثنا عشر شهرا وقال فأنفجرت منه
اثنا عشر شهرا وقال بعثنا منهم اثني عشر نقيبا ثم قرأهم رسول الله
بكتاب ربه فجعلهم قرناء وعليه آية فقال المصطفى فيكم القديسين
كتاب الله وخرقوا أمر من الله وانها لم يفتر فاقته ردا على من وضع
حكمها في الطاعة وفي الدقة أم بها واحدة ثم أعلن أسماهم وأبائهم
ووقفنا على أعيانهم وأزواجهم وجعلنا من عشرهم قاسم كل كان ملكا
فأنتهم من حاول انتقاما من مددهم أوزارهم في عدوهم فقد أهدوا دينهم
وبآء لعنهم الله وهو كآزاه في كتاب الله والمستحقين أركان
والقرآن واحد المستقصا منه وللازاه أوصا الله عليهم وسلم وقد ذكرت
في كتابي هذا مقتطف الدمار ما رآته في رواة الحديث ومخالفتها
من النص على أخذ من الروايات الصريحة والتوفيق على أسماهم وأبائهم

واعدادهم موافق روایات الهیمة روایتی فقیهه عنهم تقدسوا
 بالقبول لشهادتهم لنا بنصه یقینا ووجودنا فی روایاتهم وکتابت کلامها
 اسم بنیامحمد صا علیه واله موجودا عنه امر الکتب و فی التوریه و الانجیل فلیت
 فی ذلک جزا مفردا و هو هذا و تلوته بخیر ثانی لیسائر شواهد الآثار و الله
 اعلم بالصواب فی اسماء الدئم واعدادهم وذلک قد کمال
 ویدوم لیکون ذلک و لیکنه ظاهرا و برکاتنا باهرک استخیا و صلواتها طویرا
 متوخیا تنص روایتها صحت و اوضح عن صحیح الروایه و صریحها و الکف عن
 مرادخل فیها متوخیا بجمع ذلک رضوانه جل اسمه و القربة الیه و الزلفه له برحمته
 و اترك کل علیه و هو جبر و نعم الکبر بسم الله الرحمن الرحیم ما رواه عامر بن
 عن رسول الله فی اعداد الدئم الله عشرتهم کلهم و اسمائهم خاصة صا
 عبه الله معود الهدی قال صدقنا عبه الله عا بر محمد بن محمد و محمد بن عبه الله
 و محمد بن ثابت الصمدی ثم قال صدقنا اسمعید بن اخی الاکبر قال صدقنا
 بر عوب الدانجر قال صدقنا طاهر بن عوب بن جابر بن القبر بن سروق قال
 بدیع غنیه عبه الله و هو یقرآن القرآن فقال له رطب یا ابا عبد الله
 ما لکم رسول الله صا و علیه واله کم یکتب امر الله و خلفه بعده فقال له عبه الله
 غدا الله من ذمة العاق نال رسول الله صا و علیه واله فقال عشرتهم
 نقباء من ائمه قال النبی اب الله فارض من ائمه عا بر محمد بن محمد

الذردي قال صدقنا ان قال صدقنا مروي عن مروان قال صدقنا عبيد الله بن
 رواه بن جابر عن عبيد الله بن القاسم عن النضر بن مالك قال قال رسول الله
 من قال لا اله الا الله قال الله له ثمان عشرة من قرآن فاذا ملكوا ما جئت الله فبها
 قال جابر بن سمره الله له ثمان مائة من الفاضل من غاب في خطا قال
 صدقنا مروي عن احمد بن حنبل قال صدقنا مروي عن ابي عبد الله عن ابي جعفر
 عن ابي بصير عن سميه الله ان قال سمعت جابر بن سمره يقول سمعت رسول الله
 يقول يكون بعد اثنا عشر خليفة كلهم من قرآن فقالوا له ثم يكون ما ذاك قال
 ثم يكون الهرج قال عبيد الله بن ابي اوفى الله قال لغيرنا ابو العباس
 مروي عن سميه الله ان قال صدقنا عبيد الله مروي عن احمد بن حنبل قال
 مروي عن جابر بن سمره قال صدقنا عبيد الله العنبري عن جعفر قال سمعت عبيد الله
 بن ابي اوفى يقول قال رسول الله صلى الله عليه واله يكون بعد اثنا عشر خليفة
 قرآن ثم يكون فتنه دوامة قال قلت ان سمعت مروي عن رسول الله صلى الله عليه واله
 قال نعم سمعت مروي عن رسول الله صلى الله عليه واله يكون بعد اثنا عشر خليفة
 واهل عبيد الله بن ابي اوفى بن يوسف بن جابر قال عبيد الله بن عمرو بن العاص
 الله قال صدقنا ابراهيم بن احمد بن سميه الله ان قال سمعت
 رسول الله صلى الله عليه واله مروي عن احمد بن حنبل قال صدقنا مروي عن

مستور
 يكس

قالها

[illegible]

بیم

غفران ۹

کتاب الفقه

الديار وكان وعدا مفعولا ثم رددنا لكم الكوة عليهم واعدناكم
 باموال وبنين وجعلناكم اكثر نصرا قال سليمان فاستبدتني وشوقني وقتي
 يا رسول الله صلى الله عليه وسلم فقال ارسل الله راسل محمد انا لبعثت
 رجلا وقاطم واكر واكر وتلقه في اثم وكل من هوننا وظلومنا ارساله
 سليمان ثم لم يزل ابيس وجنود وكل من مرض الاديان مرضا ومرض الكفر
 مرضا حتى يؤخذ بالقصاص والدواتر والارث ولديكم ربك احد او حكر
 ما ويرى الله ونريد ان نؤمن على الذين استضعفوا في الارض
 ونؤي فروع دها مان وجنودها منهم ما كانا نأخذ دون قال
 رضوانه فتمت في بي بي رسول الله وياي بال سليمان تترقى الموت ^{الوقت}
 قال اني ارجو الله من عيش سأت ابا بكر محمد حمر الجاهل الماطع ^{من}
 خفف الظاهر قال محمد خلف من يرب الظاهر رقة ناسون واطاط
 سيف وها في البحر من فها ياب تتر الظاهر كانه تتر ^{الرب}
 قال وردوه عن سليمان الله وجهه افر يفظ غيرنا وادان كان الغفر موافق
 رسول الله حدثنا ابو محمد عبه انه سمع ابا جعفر الخراساني العبد قال
 حدثنا احمد بن عبيد بن ناصح قال حدثنا ابراهيم بن ابي اسحق بن ابي بصير
 محمد بن ادم عن ابيه ادم عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
 واسم على عاتقه اذ نفوس في وجهه قال له يا ابا جعفر ام انت سيرة

في راجعه

[illegible]

قاله نامة مع صالح الله ان قاله نامة سليمان مع امه قال افضل الابرار
 من عبادة الله من يزيه جابر قال سمعت سعد بن ابى حمزة قال سمعت ابا سلمة
 رسول الله صلى الله عليه واله قال سمعت رسول الله صلى الله عليه واله يقول ليده السرير الى السرير
 العزيز صبرنا في امر الرسول با انزل اليه من ربه فقلت والذين قالوا
 صهنت يا ممة وطفقت ولا انتك فكتفيرا قال صالح ان طاب قلبك نعم
 قال يا ممة اني اظنك على الدفن فاضرك فاضركت فاضركت اسألك
 فقد اذكرني موضع الله ذكرت سر وانا الحمد وداست ممة ثم اظنك فاضركت
 نامة وطفقت له اكرم اسان فانا الله واهل بيته يا ممة اني اظنك
 وطفقت على طم واهل بيته وطفقت وطفقت وطفقت وطفقت
 واهل بيته فطفقت لها كانه مني وطفقت وطفقت وطفقت وطفقت
 يا ممة لو ان عبدا رعبه نكاحي فقتلته او بصره كائن اليا ثم انا ان
 لولدكم ما خفت له او توفوا له بكم يا ممة كتب ان تراهم قلت نعم يا ممة
 في التفت عن العرش فالتفت فاذا بينا واطم واهل بيته وطفقت
 وطفقت وطفقت وطفقت وطفقت وطفقت وطفقت وطفقت
 والله في مني من نور قيا ما يصيدون وطفقت وطفقت وطفقت
 وطفقت يا ممة وطفقت وطفقت وطفقت وطفقت وطفقت وطفقت
 الاله لدولتي والمستقيم في اعداء قال واما داه من اعداءهم واما اثم ما

ساجدة

امة بعثته الله في افوازيان نبيا وراثة متبعا وللعباد الى الدنيا عا
 متبعا في الكتب بعثته اليها ويرث علمه من الله وسيا بعثته الله
 اربيع عنه لحد الشك والقطع احر وهو الفتن ليطهرهم
 دين الله هم ويؤوب الشيطان ويحب به الرحمن قوله فصل وحكمه
 عدل يطيع الله النية بكه واسطه ن يطيع له معاوية من مكة الى طيبة
 وبها موضع قصره قبره ليدرسه وقتا من خالفه ويقع الله ودمجهم
 وروى الله له نبيه ولهم يرم القيمة يسبح يمينه بصره وحقه باخيه وارب
 وهو وصوه وضع وزوج ابنته وصية في الله في بعده فم ان على خلقه
 ينسب لهم على عذرا اب اهل هو باب الله فمن الى الله من غير الباب
 ضل يقبض الله وقد خلق في الله عمو دا بعد ان يمينه لهم ليقول لهم
 بقوله فهم يمينه لهم هو الله ثم من بعده والدام ~~والله~~ والكنية
 في الله فليزال منبوا عمو دا فله ولد ورحمهم فمونا لاجل في العتد
 وضمان في الله وبعثهم مرتبة وعظم مرتبة وعلمه ودر دار العلم
 ومنه منسول غير عالم غير عالم كرم خير لهم كرا غير ذار له فله
 في الله لونه لاهم يقبض الله عز وجل فبه كبا بسيف مقتله وهو تولى
 رويهم ويذكر في الموضع العروف بالعرفت كجس الله يمينه وبي الشبر صا الله عله

في الامام الزاكي تقيته نور اللغات والبقيات يدفن بكنة

ثم القام من بعده ابنه شيه الشهاب زين الفتيان تقيته سمياً يدفن
بارض طيبة في الموضع المعروف بالبقيع ثم يكون بعده كبر الامام
عادل تقيته يفر بلبيف ويقرر الفيف بلبيف على طي الواد
في الامام الزاكي تقيته نور اللغات والبقيات يدفن بكنة
لناس ذراً وضياً وعلى ثم يكون القام من بعده ابنه علياً شيه الزاكي
وسراج الكسبي يوت موتاً يدفن في ارض طيبة في الموضع المعروف بالبقيع
ثم يكون الامام القام بعده المحي وبغاله حمه باقر العلم وسعد وناشره
وسفتره يوت موتاً يدفن بالبقيع في ارض طيبة ثم يكون بعده الامام
وهو العادق بالكله باطن مظهر كل حجة وسراج الله يوت موتاً بارض
طيبة مدفون قبره بالبقيع ثم الامام بعده اختلف في دفنه سمى الحاجر
في حفر بلبيف باسم في ثوبه يدفن في الارض المعروف بالزوراء ثم
القام بعده ابنه علي الامام على الرضا المرتضى له من انه الامام الحسن تقيته
باسم في ارض الحج ثم القام الامام بعده ابنه محمد يوت موتاً يدفن
بالارض المعروف بالزوراء ثم القام بعده ابنه علي ثمة ناصر ويوت موتاً يدفن
في هذه المدة ثم القام بعده ابنه الحسن وارث علم النبوة وسعد الكل
يتقنا بهر العلم يوت موتاً يدفن في هذه المدة ثم القام بعده الحسن

النفر يا مريد ل ويغفره وينهر عن الهوى ويكتبه كفيف انه به الظلم وكلم
 به الكف والعمر عن الله رب في ايام مع الغنى ويضر عنه كمال السوء والظلم
 في ايام ديتان في البهار ياله من عبه ما اكرم على انه طويل لم يظلمه وويل
 لم يرحمه طويل لم يرحم كآل من يرحم فقد اوقن اولئك عليهم صدقات اربابهم
 وسعة واولئك هم المتهمة مع واولئك هم المفلون واولئك هم الفارص
 قال ومارووه في ما من اليهود والاراد المهدية في ايام عمر وسالمة
 على عهدهم وفيه الله عشرة ومئة بيه مدهضا انه عليه والى عليه مدهضا
 اسر على السلام قال له لنا احمد بن ابي سحر مدهضا مدهضا
 قال له مدهضا مدهضا مدهضا مدهضا مدهضا مدهضا مدهضا مدهضا
 قال شحنت مشهدا ماشه تئله كان اعي عنده ولد او مع على
 فقيل يا ابا جعفر فاذا قال لما مات ابراهيم اقبل انك يا جعفر على
 اذا اقبل يور قد اقر له باكة في يوردها انه اعلمهم ولكم كان ابراهيم مدهضا
 قال يا جعفر اعلم ان الله كتب اب اسر وسنه نبية فاع ربيده الى على
 فقال يا ابا اليهود فقال يا على اسر مدهضا مدهضا مدهضا
 وهاشم فقال له ربح انك اعلم انك الامم مكن اب اسر وسنه نبية فقال له يا
 يورده على انك انما قال فقال انك انك مدهضا مدهضا مدهضا

فقال يا عيسى لم لا فعلت سباً فقال له لا أقول سباً ولكن انك
 فان احسن من الله فيمن كنت عابده من و الله على ان ليس منكم
 ومضيت فقال له يا عيسى لم لا فعلت سباً بالهك الله رب عبده ان
 في كل ما تشاء لله عن يدك وله خلق في دهر فقال له الهودن
 والله مر ما دللكم فقال له يا عيسى سباً عشت فقال
 له افرغ مني اول قطرة دم قطرت على وجهه الذي وافرغ
 اول عين فاست على وجهه الذي افرغ مني واول شجرة اهرت
 على وجهه الذي افرغ مني فقال له يا عيسى يا ابروذا اما انتم فتقولون
 اول قطرة دم قطرت على وجهه الذي افرغ مني ادم الكاهن
 اركضوا تقولون ولكن اقول اول قطرة قطرت على وجهه الذي افرغ مني
 هما وذلك قبل ان يمد ايديهما قال صفت قال له يا عيسى
 اما انتم فتقولون ان اول شجرة اهرت على وجهه الذي افرغ مني
 كان في سفينة نوح وهر از متونه وليس اركضوا تقولون ولكن القمه
 الترتت مع ادم من اهرت وهر العجوة ودرعا يافوق ما تر من
 انذاع النمل قال صفت فقال له يا عيسى اما انتم فتقولون ان اول

ع
كذا

العمله

عيسى فاستجاب له الارض عيسى ايمنه و هو ليس الترتيب في الحديث
 وليس كما تقولون ولكنها عيسى ايمنه الموقوف على سرس عمارا وقتا وهم
 انزل العالم فسقطت في خجست ولكذلك ما تدرك ليس لا يصيب
 الدحير وكذلك كان المحضر على مقدمه ذر القومين في طلب عيسى ايمنه فاصاب
 انضر عند الم فشر بزاوي مع حوشه وجاء ذو القومين لطلبها فعدل
 قال صحت والله لا اله الا الله ان لديه ما في كتاب اياهرون
 كتبه بهيه والله سرس عمارا قال فاضرب على التلث الله فاضرب
 حقه كم لم مع لام وان جبهه ليس و مع ساكنه مع جبهه و مع اول جبهه
 الى الارض فقال على اعمده سرس عمارا ان لمجد انزع امام عدل للضمان
 فذل من سرضه لهم ولا يتوحدون للذم من الفهم ارب في الله مع
 اربايت في الارض وان يسكن مده جبهه عدل الترتيب الى غر و صل
 كن فيا كنان وفيها انجوت انما ربيته وكنان مده جبهه اول الترتيب
 امام عدل و اول جبهه فانتم تقولون من الصخرة الترتيب في الحديث
 كما تقولون ولكنه الترتيب في اسم غر و صل ابراهيم جبهه الى الارض
 شبه بياض في العلم كاسود حطاي اس ادم فقال اليهود صحت والله
 الله هو ان لديه ما في كتاب اياهرون والله سرس عمارا في الحديث

وهر اضر نهی و صرحت که عیش و مهریت او بقدر حال لم علی الله یا هروی
 و صرحت اما عیش بعد از عیش نه لداریم روگا و اصد او و نقص یوما و
 ثم نیست نهی که شقیق نامه شود فیض بر ضربه نهی فی قرن فیض کسری
 و بل علی علیه السلام بجا شد که قال فصاح الیه و ابدل الله ان الله
 الله انه و هو لکن یله و الله ان همه که عجب و در سولم و الله یا علی الله
 و ان منکر لکن ان تعوق و لا تعاق و ان تعظم و لا تصنف و ان تعظم و لا تعظم
 علیک و ان تعظم و لا تعظم و ان تعظم و لا تعظم و ان تعظم و لا تعظم
 فذ صلیت علیک لکن قال له علی علیه السلام کف یا هروی من صلیت علی
 افصح الیه و من کف کف یا علی علیه السلام فاعطاه علی فطر فی و علی فک
 فقال له الیه و من یسک فک قال له علی علیه السلام یا هروی هذا فی اسم کتب
 فقال له یا علی اقرأ السک فی ای موضع هو مکتوب فی فانه کتاب بالبر
 و انت رجل عن فقال له علی و لکن یا هروی هذا اسم اما فی التدریس اسم
 یا علی و ان الکیل جهر فقال له الیه و در صدق و الله لا اله الا هو
 انم لک ان الیه و الله و کسری و ان توارث الله ما و فی صلیت الی
 قال فابل علی علیه السلام و یقول که نه الیه لم کعبه غده مسک الله الیه
 انتر و صلیت الیه و انتم افه علی علیه السلام به الیه فمضی الیه لم فک قال الیه

فقد تطبیح

ونسأل الله ان يبارك في ما روت ام سلمه صاحبه الصلاه ولست كتابه الواسع ولله المم
 صاحب الصلاه بن ام سلمه فخرها وانه من هذا من طولي الواسع صهنا الصلاه بن ام سلمه الطاهر العاقل
 قد مر بيننا ام سلمه اربعين وثلاثين قال صهنا ابو ذر ربه من محمد الرهون
 قال صهنا عماره ط قال له ما ابو عماره ط قال له من علقه عماره ط قال له
 قال سمعت عماره ط قال له من عماره ط قال له من عماره ط قال له من عماره ط
 والبراءه ط عازبه ط قال له ام سلمه ط وطير الصلاه بن ام سلمه ط عازبه ط
 فرفق قال صهنا جعفره ط قال له من عماره ط قال له من عماره ط قال له من عماره ط
 صهنا ام سلمه ط قال له من عماره ط قال له من عماره ط قال له من عماره ط
 جاب ط الدت قتيق ام سلمه ط عماره ط والبراءه ط عازبه ط
 ام سلمه ط عماره ط قال له من عماره ط قال له من عماره ط قال له من عماره ط
 سفت صهنا العامه ط لانه طاه في هذا الكتاب قال له ام سلمه ط ام سلمه ط
 قد رأت التوريه والكبيره فرفق ام سلمه ط عماره ط عازبه ط ان اعلم وكر
 فليقتل الركابا الهينه ايت رسول الله صلاه عليه واله وفلف الركاب
 مع نعي لحي فلف له بارسل ام سلمه ط عماره ط كان له خليفه ط خليفه ط
 قبله وخليفه ط بعده ط كان خليفه ط عماره ط في حربه ط فلف فلف ط
 ثم كان صهنا بعد موت رسول الله ط وكم كان صهنا عماره ط في حربه ط كان

فتر في الحال في حجة عليه عليه السلام وموسى له وانه يقول مع قول الصفاة
مرم وقد نظرت في الكتب الدولى فما وجدت لك الا وصيا واما في حجة
وبه وفاتك فمن لا يتفكر انت يا رسول الله في وصيك فقال رسول
ان لا وصيا واما في حجة الله وفاتك قلت لم هو فقال ائمن بالحياة
فرفت اليه حصة من الارض فوضعها بين كفيه ثم فرها بيده كتمسك اليه
ثم جعلها فجلا يا قوم عراة فتمت بانه فبدا النقص في الناطق ثم
فقال يا ام سلمة من استطاع مثل هذا فهو صير قالت ثم قال يا ام سلمة
وصير من يتغير بغيره مع حاله طانا مستغن ففطرت الارسال
وقد قرب بيده اليمن الى القف وبه اليسر الى الارض فانما لا يتغير في حاله
واحدة الى الارض ولا يرفع نفسه لطرفه قال فخرجت فرائس
كيف عليها ويؤذ بعقود دون وسواه في اسرة فتمت وصايتي على صدامه
فقلت في نفسي ان صاحب الدنيا قبل صاحب الدنيا وعنده العلم
ما لم يبلغني فيك ان يكون صاحبها فقلت ائمن بالحياة قال
اليه حصة من الارض فوضعها بين كفيه ثم فرها بيده كتمسك اليه
فجعلها يا قوم عراة ثم ضمها فبدا النقص في الناطق ثم
لما لم يبق الا صنع رسول الله فالتفت الى ففعلت ما فعلت ففعلت من

يا ابراهيم فقال من بعد من ذاك اسمك فقلت اسلم
 فقلت انت وصراييك هذا وانا اعجب من ضربه ووالا اياه مع انك
 اعرف عرف صفته الا عشر امام وولد واهل وسمهم وافضلهم فوجه
 ذلك في الكتاب الاول فقال لا نعم انا وصراييك فقلت ما علمه ذلك فقال
 ائمنز كناه قالت فرفت الى جهة من الارض فوضعت يديا في كفي ثم سمعت
 كمن الى قس ثم مجذ فجلد يا قومه عمرآ ثم فمجد فيه النقش فمجد رفع
 الما فقلت له في ذلك فقال من بعد من ذاك اسمك فقلت ثم تديره الهمز
 صارت سطوح الدرية وهو قائم ثم طأ طأ به السير فمجد الى الدرية
 من غير ان يميز او يسمع فقلت ففتحت من روضه فخرج منه فقلت
 اسلم بعد اسم وكنيت عرف فتم من الكتاب الى بقية صفته وتسعة من ولده
 اوصياهم صفاتهم غير ان المذت عليه لهنرسته فمذت منه وهو عاكوف
 جهة اسمه فقلت له وانا انت يا سيرا قال انا طيب يا اسلم انا وصراييك
 الله ويا وانا ابراهيم الله الهاديه انا وصراييك اسلم وكنيت
 ابراهيم وكنيت وصراييك اسلم فمجد من رفع له فقلت ما علمه ذلك فقال
 ائمنز كناه فرفت الى جهة من الارض قالت اسلم فقلت فمجد الى
 وجهه وضعت يديا في كفي فجلد كمن الى قس ثم مجذ فجلد يا قومه
 عمرآ فمجد كانه فمجد النقش فمجد دفع الى وقال لا اطار فمجد يا اسلم فمجد

ظ
رفت

[illegible]

قلت

[illegible]

[illegible]

13

نور اوزک احمد

انما ليس روده عن داود الرقي عن ابي عبد الله عليه السلام قال اخبرني عن ابي عبد الله عليه السلام
 بهد من لم الطي قال اخبرني عن ابي عبد الله عليه السلام قال اخبرني عن ابي عبد الله عليه السلام
 قال وقلت كما جفوت قد قال يا الله يا الله يا الله يا الله يا الله يا الله يا الله يا الله يا الله
 عاقبة عرفت لي بالكون من الله عز وجل جئت ذاك فقال يا ما ذاك
 يا قال رأيت عاكب بنه اعجاز من ذنوب قد تقدم صف وقد جئت فقط
 الكون وهو قد دل يا اهل الكون اني اعلم بكم ومن آتاه كما قد عرفت ان كذا
 من كذا ومنه قد قال ابي عبد الله عليه السلام يا اهل الكون اني اعلم بكم فانما الله
 بيضا قد فعل الى وقال يا اهل الكون اني اعلم بكم ان الله عز وجل
 من كذا من رسول الله صلى الله عليه وآله فاذا في سوا ان السوا اول الله
 من رسول الله والظاهر ان عدة الشهد اثنا عشر شهرا كتبت
 يوم خلق السموات والارض منها اربعة ايام ولدت الناس القيم على الله
 واكثر من عا وكثير من عا وعا وكثير من عا وكثير من عا وكثير من عا
 وعا وكثير من عا وكثير من عا وكثير من عا وكثير من عا وكثير من عا
 اتم راكبان وراكبان مكتوب يا اهل الكون اني اعلم بكم وانتم
 قبل ان تخلق ادم بالفرع فابن يراه يراه وفيه من ان الله عز وجل
 عداوة وحدا الله عز وجل قال لا قرب قال وطلعت شجرة من السماء النقة
 اهل الكون عن عبد القدير عا واخبرني عن ابي عبد الله عليه السلام قال
 سلام وعجبه كذا ان كذا قال اخبرني عن ابي عبد الله عليه السلام
 زيه من عا عن ابي عبد الله عليه السلام قال اخبرني عن ابي عبد الله عليه السلام

لمن تادى صلاته مخزوم من الاله وبرهال وبرو نعمة لن تنالا واما ان منه
 لدى الحشر والنشر واذ الخلق لا يظن سواك فقلت الحوص واليرفاعه والك
 خضك الله يا ابن امية الخير اذا ما نلت سجال سجالك ابنا الاول
 يا سلك فينا وباسما بعدة متساك قال فاقبل على رسول الله
 بصوتهم وجهه اليك سمته في له معان طعا كرميخ الرق فقال يا جبارود
 لقد تاخرت وبقيت الموعد وقد كنت وعدة قبلت ذلك ان
 انفع اليه بقوم فلم انه واتيته في عام الهيدية فقلت يا رسول الله
 ما كان اربى من عنك الا ان طامه قوم اربى داعي افترحت ساقه اليه
 لا اراد ما به من غير له يك والماح تاخر في ظم فانت بك اعظم حرمه
 عقوبه ولو كان مع سمع بك اوراك لما ذهبوا عنك فان برهان اله في منتهى
 ومعه وفدت على دوح النضار فيه قبل ان اتى اليك الدول في انما كرهين بك
 اذ لك ما يعظم الدجرو لمحو الائم والموث ويرض الراسع المرب فقال رسول الله
 ايها الناصح لك يا جبارود فقلت اعلم يا رسول الله انك بك ضمين قيس قال
 ما انت اذن بالوصدانية ودع عنك النضار فيه فقلت ارته ان لاله الله انه
 وصدك لانه بك له واك عبه ورسوله ولقد املت كما علم بك وبنا فقلت
 من قبل قتبم لله الله كانه علم ما اردته من الدنيا فيه فاقبل على دعا قوس فقال
 ابيكم من عرف قيس ساعده الله ما فقلت يا رسول الله كنه نغم غير اني منيهم
 عارف بغيره واقف على اثره كني قيس ساعده يا رسول الله بسطه في بابا العبد

السوا
 الفصل
 في

١٥

الطبري

واما ثمود فقد اقم الله عليهم الذل واما بطر فقد راع الله واما نوح فقد
 واما قومه ما هو الفقد مع ابيه وانه الثاني بامر الله وعلم والقائم بكم قال
 وطاروت الناصي امر به الياس البصر وولف صخر ابراهيم عليه السلام
 بن محمد لم الطبري قال في ابراهيم بن محمد بن عيسى بن محمد الطعان قال في
 ابراهيم بن عيسى بن محمد بن داود بن الزيد قال واما ركب فظالم على امرهم
 ال امر البصر ريفه قال ان صريدا بن عطاء بن عذرة قال له يا محمد ان الله يامر
 ان تزود فاطمة ريفه اخيك فارسل رسول الله صلى الله عليه واله الى عطاء بن عذرة
 فقال له يا عطاء ان فاطمة فاطمة ابنته ريفه، ال ليس واجهك اليك وكان
 معه ثوبان بامر الله والنساء، المضر حوب المقودون في الارض من هجرته
 الذرآء الله يظفر الله بهم العلم ويكره الله لهم من ويميتهم الله ابا بل عبد الله
 عدة ائمة الله اخوانهم عيسى بن مريم عليه السلام قال في من اهل البيت
 الطعان قال في من غلبه في بصر البصر بصره تمام قال في من غلبه
 من عتبة بن ربيعة بن عتبة قال في من جازى عن ابي بكر الغنم من عتبة بن ربيعة
 هك قال سمعت ابا الطيف بن عاصم بن وهلة الكندي يقول سمعت عينا يقول
 ليلة الغدر في كل سنة ينزل في عاصم الرضا به رسول الله ما ينزل قبله ولا
 الوصاة يا امير المؤمنين قال انا واثم عشر واصلهم الله المحدثون قال
 فقلت يا عبيد الله مولاي اسع عيس في مكة فحدثني بهذا الحديث فقال سمعت ابي
 عباس يروي عن محمد بن ورقاء واما ركبنا من قبلت من بني ولاد رسول الله
 وقال هم والله المحدثون قال في ركب الرواس في اعداء الله والله اعلم

المن

[illegible]

السوا
والفضل

لمن تادى صلاتك مخزوم من الاله وبرهان وبرو نعمة لرتبنا لا وامان منه
لدى الحشر والنشر واذ الحلق لا يطين سواك فقلت الحرس واليرفاعه والكه
خصك الله يا ابن امية الخير اذا ماتت سجال سجالك ابنا الاول
يا سملك فينا وباسما بعدة متساك قال فاقبل على رسول الله
بصوتهم وجهي ركن سمته فيا له معان طفا كورض الرق فقال يا جبارود
لقد تاخرت وبقيت الموعد وقد كنت وعدته قبل عام ذلك ان
انفذ اليه بقوم فلم اتم واتيته في عام اليه بيه فقلت يا رسول الله
ما كان اربا في عطف الاله ان طامه قوم الربا داعي اخر صحت ساقها اليه
لا ارادنا به من غير له رب والماح تاخر في ظم فانت سلك اعظم حرمه والبر
عقوبة ولو كان مع سمع لك اوراك لما ذهبوا عنك فان برهان لم يفرقه من
ومرر وقتك عا دس النضار فيه قبل ان اتى اليك الدول في انما كرهت بك
اذ لك ما يعظم الاله وليمحو ان لم والرب ويرض الرب فقال رسول الله
ايك انما صا مع لك يا جبارود قلت اعلم يا رسول الله انك معك ضمني قيس قال
ما انت اهل بالموعد فيه ودع عك النضار فيه قلت ارشد ان لاله الاله
وصدع لانه لم له واك عبده ورسوله ولقد املت كما علم بك وبنا فقلت
مر قبلت قيسم لاله الله كانه علم ما اردته من الدنيا فيمر فاقبلت على وعما قوسر قال
ايكم مع يوسف قيس ساعده الاله قال قلت يا رسول الله لئن لم يفرغ مني
عارف بغيره واقف على اثره كمن قيس ساعده يا رسول الله سبكا ورجا والعه

قمر خفا نه عام تقفون في البراري تحت اعاريضهم يتسبح على مزاج المسيح له بقوه قرار
 ولد كنهه جبار ولد لسمع منه جبار ولد ليعترس الربا به ويدس ان بالوصايه يلمس
 السوم ويمنز في حشيش النعام ويعتر بالندور والظلم يصبر فيفكر فيمنه نفع
 بحكمة الله لادر كل رأس الكواكب في شمس وادر كل لوق ويرحنا واث لهم
 نفقة كلامهم وقتلهم ويكوب الله هر وجانب الكفر وهو القائل لوق على كاذب
 شرق وغرب ويابس درط واجاج وعذب وحب دنابات ولعم دانت
 وزهب دمات واباء دامت وسرور مولود ودر مفقود ب لدر
 ليصلح العالم علم قبل ان يوقد اجله كله من موانه الا انه ليس مولود ولد والله آت
 وحيرو خلق الله والشر وهو رب العزة والله نعم اشرككم شر ذر لفتب
 ح جواه اذكار وليا لاهلنا في وسموس من كنهات السلس وكل متاع مولود
 وجب في افخايات وبار مياؤنه خوار ومنير وسمط وضعي كلامه لاصعبه
 كل هذا هو الله ليل على انه فقيه لنا در عجب ر نعم صا ح يا ماسر الهلنا ابا
 اين شود واين عباد واين الله واد جبار واين العلي والعباد واين الطوبى
 والذواد وكل لها سار افسر رب الباد واصل المهاد وخالق السمع الله
 سموات بعد عالمي شرون على الذنواد وبع قرب وبار اذا نفع في الصدور في ال
 وانرفق الله رضى النور فقه وعط الرط وانبه القاطط وابصر اللط
 ونفط الله في المرحه فعي الحق الله وكذب يوم المئه والله ارحم الراحمين

يوم الفصل وميزان العدل ثم ان يقول يا ماضي الموت والاموات وجد
 عليهم من بقايا يوم عرق منهم عراه وروى فينا بهم من ابدى وروى الودف
 الخلق وهم قال لهم يوما يصاح بهم كل منهم من رقة الله الصق في بحر كبريا
 كما غيبت لهم خلق مضوا ثم ما اذا بعد ذاك لقد انما اقبلت على اصحابي
 على علم به انتم قبل مبعثي كما انتم انت به انما فنت الى ربلهم وروى
 اليه وقت هذا اصحابه وها على وجه الله وروى الف الوصر وليس فينا فرائض
 ولدا افضل ففرت به اعز اليع قدر رفته انكم اعرف ذلك في ايامهم
 وان لم حظ على كنهه قلت ومن به كلهم قالوا هذا الله ان ذوالبركة
 العظيم وثالث القديم فقال لي وكيف عرفت يا افا عجب القيس من قبل آياته فقلت
 على رسول الله وهو يتبدل في ليلته وروى فينا فنت يا رسول الله ان قلت
 فينظر ما بك ويتوكل آياتك وهنت ما بك وكم ابيك ذاك واياك
 لت حسناتك ولدا راك في انفسك قال لي من فاضل فانت انت اهداهم
 وروى الله صا ابراهيم والسمع والقدم رسول واخرون قلت يا رسول الله
 لقد شهدت قب فخرج من نادى انتم اباد الى صحف ذي قار وسكرة وفتاد
 وهو ستر بنجاد فوقف في اصحاب ليل كما ليس رافعا الى السماء وجهه وابع
 فذوت في سمعة ليقول اللهم رب هذه البنية ادرهم والدرضين المرمع ولهم
 والندمة الممازعة والعليس الدربة وسطيبة التبع والدرية الفزع السر الله
 وسم العلم والقدرة اولئك النقب النفعة والطاير المهيبة ورثة الكبر وحفظ التميز

آياتك

وبعثت العمن بن بديس وكل كان من عهده فليدوا انباء عن عيسى ^{الداود}
 فقال له مكملت به عبيد واسلمت عنك فالت الى علم وكن به جوبلا
 قال الشيخ ابو عبد الله احمد بن محمد واذ تقدم لنا ذكر الرسول واليه الله اعلم من
 بعده بنحوهم في انجيل عيسى عليه السلام فنده رواية افوراسي السلام في التوراة
 قلت من رواية عيسى عليه السلام قال فنده من اسرارهم من فارم المصطفى
 قال فنده من صاحب سليمان بن صويح الهيدور قال كنت ببيت المقدس على
 رفا قال الالف النصور على لود وجزيرة وغيره اسم علماء ابيهم المفسر وكان
 فخرج اليهود بيانه وعلمه وكانوا لا يستطيعون فهمه ولما في التوراة في قوله
 فالفهم في عبيد فقال لايديكم يا ابا مورخ انما في التوراة فنده عشر
 فلامه وانما عشر في عبيد في الهستة ام الهستة وده وظف في التوراة
 ليس فهم العالمون بده في تيم ولد عدر ولا في ابيه وان لدن ما يلدلهم
 حقا قلت فافترى به قال لتعطيني عهدا وميثاقا فنده الله اكبر الشكر
 في ذلك فيظهره وعا قلت واما كاف في ذلك والتقدم في التوراة قال لبيت
 الاوهم الاكبر هو له بل في ولد الدليل لهم وهو مده في عبيد في الارض
 بعده فاعطيته ما اراد في الهاتين وقال لافترى به بهر ان الله مكنت والله
 فله علك ان لدن به اهدا قال فنده ام في التوراة في شمع على شمع اهدا
 في اثنا مائة عشر عودم بسم بوليه وفي التوراة قوم قوم كودود عام لدن بود
 بود واهل قال في التوراة ان شمع على كودود في صلبه اس بارك صديق عبيد في

محمد روح جبروتی و بیست و هفت قطره مکنونی حق اذانت میسر افندت قصاتی و در
 یا ابن عمر ان تکبر کم فانهم فتنه علی و عیبه مکر و مدد و در حال
 سر علوان فذکرت و تک بغفور و قدال حق و تکم انسر علی الهمه علی و
 و علی حاکم و محمد علی و مرثیه و تک حمد و ال انما یلک و لغفر
 قال انما و انزله و اوامر ال ابنه موسی و اناس و ولده یغیب شریعه و لایکدر
 باسم تم اکی و الذی محمد و نه و صلوات علی محمد و اله و سیده فی اکره
 ما جاء و منواه الله القدره قبل و حرمان و ووالدهم

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

فتم اذ سكت رويته للمخرج ما كان عليه على من انتم اتمه لذك وقد كان بعث زوادة
 فاعلموا ان سوانها دونها فكت عجه لملك مع مروان الى سوري لصر مامع بالاسد
 وانه ليد بيا على فاستد وخرج ذاما ودر اولا على مع كتب الى عه لملك
 بيا لها وقال في او الكنا - فلي صفت الدام وفيت الدرداد سوانا لوكيرة
 ذات تجر وشرع سر المذنب صعدت الى مكان من الدرداد سوانا بالبوريه فوفقت
 على قرانه وارت بابت فم كان انما يعلم امر ذوال النسيم ورجع الدرداد
 وما في بخود لو ان خلفا سال الحسن انه في مهن لقال ذان سمان داود
 سالت القطر عن القطر فافته باقطر سوطا غير ممدود فقال لمن
 ابتدالي به انرا يتقر الى امر لاسيا ولد يود فصوره صفا عام مبدل الى امر
 بالحكام وجمعه وتوبه وافق القطر ذوق الصبر من صلاته صابر صلب على
 صينجور وبت فيه كذا الدرس قاطبة ووفى له يوما غير ممدود ومار
 في قعر بطن الدرس مصطفي مصدا لظلمة بطل ابق للبلدية لم ينق من سده الملك
 سابقه صفه لغيره ساعير اصدود هذا يعلم ان الملك منقطع الله في امره البقاء
 واهود صفه اذا ولدت عدنان صاحبها من كاسم كان من غير مولود ووجهه انه
 مابديت منبعا الى التليقة من البصر في السود له يقال له امر الدرس في قاطبة
 والاكسياء له امر القاليه ام محمد المذنب ان عشرة حجاء في عدة الكسبياء
 الصبي صفه فيهم مامراته فاتهم من السلام اذا ما اسم زدر على وانه لملك
 الكتب وافره طالع مع بدر كذا وكان رسوله ايه صفا باعين لملك وعنه

الدر

فهرست

محمد بن نواب الزهر فقال ما ذا ترى من الدم العجيب فقال الزهر اريد واطن ان
 جفا كانا سر كلين ما في تلك هدية حفظه يمدون الى و كان معه قال
 الملك فها على من هذا در بهم من السماء ثم قال الله عز وجل يا ايها
 قال عن الملك كيف اتوا معكم هذا يا ايها العجيبون ذلك وهو اكبر اولاد
 لتقتلن يا شدة ما عندك في ذلك في سزام سرن فقال الزهر افسر لي عما
 ان هذا المهر من ولد فاطمة بنت رسول الله صلى الله عليه واله فقال عن الملك
 لا تزال الدنيا تنهض في برلكا وتكذب بان في قولك ذلك رطلت قال الزهر
 اما ان افروية لك عن عاصم اميد قال نعم قال له عن ذلك ولد لوم عاصم
 فيما قلته لك قال يك كما ذبا فغلبه كنهية كنه به وان يك صا و قايصم بعض
 انه يريدكم فقال عن الملك لدا فاجبه الى سوال اسع الى ترا - فخص عليك
 يا زهر بعض هذا القول فله ليمه لك انه قال الزهر لك عني ذلك قال
 السع و معني ابرار عاصم عني انهم من ملك الزهر الاطرق قال صا عاصم
 سنان قال الله في محمد بن زيار من عقبه الدعاء الى ابوجه ام قال ان شاء الله
 في الله بين منهم ثمعد من سدة انما شر للورد من زيار افر الكيت من زيار
 الله سر وقد و قد على صفر محمد عاصم من كس الباقى عليهم يا طبه و نكر و ذواته
 اليه من لم خوف فيكم في احوال و ابق و او مع الشوق في قاع الى قاع
 يا ضير و حلت انشروم و صنعت به ابيك عنده اسر و ايضا
 اما بعتك بالمال بالغة بنا الى غايه ليعرف ان عاصم من شدة لدهم لم
 صدر اليكم كل واحد منكم بابها و اسل و عاة امر و نزع انهم يورثونهم و اع الى داع
 لدي من و ساء انهم رلام ان يبركنا فيقبوا ~~صلى الله عليه~~ رعدة الدعاء

وقال فيها من غمته من الغيوب من ذلك سر من أسر قبح نفاق وبيده الحكمة على العلم
متر الاية بامرا اذا انتبت يبه وكثر نهاب السيد طلع في اذاعة فت ارض
الراف الى ايجاز انا فوه بجج وغب سب وسماع ولاح مع كل درج
قطر لادن سول على ارب قه نجا بها طهر من كسر الصلح بيا شبه مكر وسبع
في سابعها لوعش عمارا لم نفعنا تمة النقا المرعيس الى مكر عمار
كانوا خير سراج او كالحيد الترويم الوصا القبرت فافضع في اية سلك منضج
ان لا رجولة روي فادركه في اكد له من خيرا بيا به كس انبنا الاذن على
نهم دور خبثه نه طاع رويت علم رواة الحق ما سرعت اباؤكم خير اباؤكم
وعلقى رعبه امر انان ومان سراج سالك على لم يرايه ويزكر انه علم
معبده واصلهم واعدلهم ولم يركم سراج ال مرعبه نهم نشه نيا على
كسر النج يا قبر طس سنان الله دعة ما ذافضت من اخيرات الجوس
طابت سماع في الدنيا وطبت بها شخص ترى بسنا بادرس
شخص عزيز على الاسلام مصره ووجه الله مغود وسعور
يا قبره انت قبر قد تضمنه علم وحلم وتطهير وتقدس
فرا بانك مضبوط بجسته وبالللكه ال رار محروس
وكل عصر لنا سلم امام هدى فرعية اهل سلم ومانوس
است نجوم ساء الدنيا افلة وطل اسد الثرى قد ضمنها
غابت ثمانية سلم واربعة ربحي مطالعها ما خست العيس

صدوقه ابيه ارضا عنه الله من كماله لم يبت على وجهه بل ذكر في موضع آخر
يقول يا ابن النعم يا ابن عراف الثري طابت اروسته وطابت
يا ابن الرعي وصي افضل مرسل اعني النبي الصادق المصدوق

وحقانه

ما لك في فرق العوايل مثله اسد يلف مع الخزيق حريقا
يا ايها الجبل المتين متى اعد يوما بعقدته اصدده ويثقا
انا عائد من في القيمة لاند العي لديد من النجاه طرعا

لا يسبقني في شفاعتكم عند احد فلست بحكم مسبقا
يا ابن الثانية الائمة غربا واما اللثامه مشرقا وشرقا
ان المئادق والغادياتم جاء الكتاب بدلكم تصدعا

قال صهنيجه ابراهيم المعودر قال صهنيجه ابراهيم المعودر
قال صهنيجه ابراهيم المعودر قال صهنيجه ابراهيم المعودر
صهنيجه ابراهيم المعودر قال صهنيجه ابراهيم المعودر

اقول وقد داحا بد يجلدني على كاهل من عالميه وعاني
اندودن من ذاتكم الى الثري بشير انوي من راس عليا شاهن
عنداه حقه الماتون فوق فخره توابا واولى كان فوق المقاد
ايا صادق بن الصادق بن البيت بابا نند الا طهار حلفه صادق

لحقاكم ذو العرش اقسم في الكوك فقال تعالى الله رب المئاد
مجوم هي انا عشره كن سبعا الى الله في علم من الله سابق

ولم يدر احد من الصيغ من قصيدته يري في موت الامير الثالث وعمره
اولها ارض حزنا ذلت ذلالها واخرجت من جوفها

ليد دايم ويكلم بالنف علة الم ودمت من مبدوه علة الم الى محمد
عز نجم املت في فللكها ويطلع الله لنا امثالها بالحر الهادي
تدرك استيا الهدى لها وبعد من برحى طلوعه يطل جواب الفلا
جوالها ذوالغيبير الطلى الى الذي لا يقبل الله من استطالها
يا مع الرحمن اصدى عشرة الت باني عشرها ما الهاء قرا ع

الذي صاع به الم من النور علة الم وانا الم صاع به الم من النور
قاله سر ابو الفيص ذوالنور الم الم الم الم الم الم الم الم الم
كنت بطن السادة فافضل الم الم الم الم الم الم الم الم الم الم
قديم ف ورتا فاذا الم الم الم الم الم الم الم الم الم الم
م الم وادوا الم الم الم الم الم الم الم الم الم الم
اول في اذ بعت بك غيبه على حاطم فقرأته فاذا هو

انا ابن منى والمغربي وزنم ومكة والبيت العتيق العظم وحب
النبى المصطفى والى الذى ولايته فرض على كل مسلم

وامى البترول المتضام بنودها اذا ما عدونا ها عندنا
وسبطا رسول عى ووالدي واولاده الا طهار رتعة الخ
متى نعتلى منهم مجبل ولايتهم فزوم يربى الفانرون ونعم

نذر

أحمد هذا الخلق بعد منهم فان كنت لم تعلم بذلك فاعلم ^{الكل}
العاظم الذي اوتى به الخوف والايمان بالرب وترعى
فضاقت في الارض الفضاء برحبها ولم استطع نيل السلام
بسلم فالتمت بالدار التي انا كاتب عليها بنري فقرأ والم

وسلم لا مرا الله في كل حاله فليس اولا اسلام من لم يعلم
قال ذو النون فقلت انه علو قد هرب وديك في فلاة هرون ووقع
الى ما بينك فأتى منى في المكان هذه الدار وكانوا في قبايا ^{الصح}
القبيلة الاول من تعرفون من كتب هذه الكناية كالوالد وانه ما رقه
الا يونا واصدا فانه نزل بنا فارتداه فلما كان صبيحة ليلة فدا كنت في
الكتاب ومضرت اترجل كان كالوارجل عليه انما رزقه تعدوه بيته
وطبله ومن عيسى نور شيه لم نزل بيته فاما وراكى وسا جدا الى ان

احد انما الفجر ملك والنور قال من عرج السرا قال من عرج
قال من عرج السرا الى اراك ومحت يده طامع امر الكوفة في مكة ^{السهم}
مهم جفوع نرا بها ومده من الازهر وغرام قال كنت اسير من انية
ودوم انه فرجنا من ان في بيته مسدود به جاب وراى ضمت في قفاه
سفر من الجاهل وهو يقول نادى في طيبة مشواه وفي طيبة هذا ^{السهم}

بالتق عيسى انه صفا وحي الثاني له في الوعد والمصدر من فضله وكما ^{سطح السمسم}
وكما التفت منهم من اطا بوا واهله من رانق للخلق اذا ما انقضى صلاتهم

ما دام يا حي انت على الامانة على ان تمت بكم صدقا وعدلا قد ذكرنا
في كتابنا هذا ما ضناه ونالته رايضا وان فوج من شر السوء القضاة
وبالتقمة وهرجبت ونعم الركنين وصلى الله عليه وآله قد دام وتب محمد
محمد بن عبد الكريم بن عبد الجبار بن محمد بن محمد بن احمد بن المشرد بن ابو الفتح
الهمداني ص له آ ومصنف في ليلة النال والشرح من كتاب الحسب عظم آتم له
سنة خمس وسبعين وخمسة الهجرية خزانة له ولوالده ولحق الوسر والوسر
رحمة ومحمد فاضله امين رب العالمين محمد قد دام العبد الطاهر الطاهر

از بلبلان فرستاده بود
 و ای که ز تو سخن گوید
 از ملکات و نواز طرب
 هم چه فتنه دیا که
 غم غم ریخته شد و قمار
 غم غم که سینه بجای
 هم چه کاغذ شده نوید یار
 و غم که سینه بجای
 هم چه بینه تو شدی یار
 و ای که حالت خرد
 هم چه فلک ز تو شدی یار
 هم چه کشید به نیزه یار
 کاه کاهید امده یار
 شده جازم بفرمان

نقل عین انیس موسی
 عاشق بهر تو نقل جانم

بسم الله الرحمن الرحيم

چو زو بکاخ حل کنده خرد و
جهان سپر جوانی گرفت باز
سگت صلیت دی ارشکوه فروردین
چنان که خشمیت داز از فرا سکندر
رسید موسم اردی بهشت و بهشت آن
هر دور کایست رو به شهابه
بهار آمد و با او نراکت حشمت
بهار آمد و با او ضاعت مانی
بهار آمد و با او مهارت آرز
بهار آمد و با او هم روح افزای
بهار آمد و با او شمیم جان پرور

بهار آمد و راست عرصه کیتی

بدان شماره شش طالع عارض بود

گرفت خست و بهای عالم از قدم بهار

بیایع و راع گزینست گزرا با دور

یکی سوی سوی مانع و راع و پنهان چسان

نموده شش طالع نو بهارستان ز لور

بیایع بکند و نو خواجه کل سوری

برایع بکند و لور شسته لاله اسیر

مگر به راع و لاله مای کونا کون

به بر نموده چو دانه لاله شسته

و کبر بیایع مگر گزینست و همچو عروس

نموده چادر استرق سید به

و من عسلانیه ماند بزرع بوم کون

که بر سر شسته باشد لعل و شکر

چمن معایبه و دوست را انداز

که هر دمیغه زر بکند و در بکند

خرد و کرمه زین و زمان سپاه

ندان آن که چه باشد بهار را شکر

بهار را سپاه لاله و لاله تحسین است

کز آن سپاه بود و عید و برق

نهفته رخ به نقاب غم شام شاد حور
بدان صفت که زن صالحه پیوسته

برآمد به بهاری و ماهیهای گریست

بدین صفت که کند زاری بر آری

همی بگریزد همواره بخت بد کل

شود نشاید این نکته بویاری

غرض که نیست نور در کشت و میوه عید

پای هر دو لب جو پار و طرف چمن

روست و امن شوی مده که ایشان

هیچگاه موسم نور در دست باشی و آب

چو دیده سطوت غمیان و صولت

رنگ و آغوش اندر برابر نشو

چو عیسی که در اید لعل صفت

بگویمت که چه دارد بر سر اندر

در هست خنده کل بر بگریه

که دیده گریه علیا و خنده ساع

رمن شنو بچین فصل الغریزه

اگر ز خود کنی جان من ز می کند

شومند در جهان متر املا شکر

چون زبانه و لیسکین باد خنجر

نه باد که کند عقل را سر زایل	ز باد که عرض هست عقل او جوهر
ز باد که در نجو زل دروا	صدای عام بدان باد برودا
چگونه باد چنان باد که باز آرد	بهر رخ رتولای ساقی کوثر
چگونه باد چنان باد که او دارد	ترا بخت ممدوح خالق اکبر
ابوالحسن علی مرتضی و آلی خدا	امیر شریب بطح امام حسن و شری
علی و علی بابا فصل سید تقاین	علی شهنشاه کوبین و شافع شری
علی مبارز صفین و شورین	علی کشنده و حرب کنند و خیر
علی بن ابی طالب کربلا کشتی	علی بکشتی متشی ماسوا لیکر
علی بدر نظم و کون شیرازه	علی بی کتاب حسدای سردار
علی رضا بقضا و قدر که با خدا	منوچهره فرمان او قضا و قدر

علی مستم روح الامین خلیفه حق

مخیر غیر علی قرب حق بدان که بود

علی نمر که زندگیکه بر ساطعی

کسی خلیفه بر حق بود بعد رسول

رمام امر است دست آن باید

علیت آن که حدیث نهادند

علیت آن که بدش سرورده زور

خدا ایراکه علی بود مایه پی

همه صفات خدائی زوالت بود

اگر تو مرخو خدا جویی و خدایی

که است با حق و با دوست حق با بر

خدا بدور ز بود بکر حق در بر

نه آنکه حسن ندانند ز معجزه نثار

و با رسول چون روح بود و چو سکر

که یا نهاده معراج کشف بر سر

عنان گردش نه در همان دست

خدا کلید درشت خلد و شکر

بد و ندادی اگر خشم سپا و حشر

چنان که راسیه روی کار سحر

بجوی دیده حق پین در علی سکر

بی پایان

یکی چشم حقیقت مگر کما سببی

ز نور قمر او تا روی شمس و قمر

ز بندگی خدا کفر خیر و انجوا

بدون سبزه کی و مهر حواجر

تو کافر می که محبت علیست و این مومن

تو مومن می که عداوت علیست و این کافر

محبت علی و آل است نخست

در سیئات نیازندشان رساند

عداوت علی و آل است سیم

که جمیع حسانتش نمیدهند

نه بود پس از علی و آل او موجود است

په پیچیده نمی بود اسم و رسم و اثر

محمد و علی و فاطمه حسن حسین

که صادرات جهل نسبت نماند

تراوده اند و زانید بهر آب

چهار ماکر از این سخن کرامی تر

رکائات خدا را و خودشان مقصود

به ممکنات خدا را ظهور و منظر

زبان طبع تقریر مدان عابر

بمان حقل تحریر فضلتان

مراقبت چو سر و کار فصاحت

بوند در خورد آهی خدا اینان

ای سپهر جنابان که غش عظمی

سک شاکر و مدحتان یار

در این جهان بودش از دین که رسند

در محبتان بودش از دین که رسند

همه راه تا که بعالم بود خزان و

نهال زندگی دوستانان شد

ریاض خرمی دشمنان کرد

همیشه کار با دین بهشت بود

چگونه مدحت من بنده این

زحمت در که قدرشها بود

و آرزو نه بود در عالم افزون

بی زیارتان از مهر بار سفر

بی شفاعت او دامن کرم بگر

لوقی کردش کرم این بفرید

همه راه بهار نشط تازه و تر

همه راه خسته این طلال زیر

مسکال عید

هلال عید کو بد پیش چشم نش

دو هفته ماه رو چو ماه شنبه آن رو

چو شنبه کی دارد فرغی پیش چشم آن

قمر حرمی خوشید است و من دارم دلاری

شب عیدار ندیدی ماه باید برون

نه ماه آسمان مایی که مهر ماه ^{شب} بود

مهرج ولایت آفتاب آسمان بین

ولی الله اعظم والی محمود مکان

علی عالی عسلاوی احمد رسل

علی شاه ولایت کند از خیمت کیدی

بیش چشم اگر بد کسی بروی جان نش

که ماه شنبه بنویضیاء و نور چند نش

که چشمک میرند مردم شعاع مهر رخ نش

که خوشید است حرمی از رخ چون تابا نش

نمایم تا تو ماهی که صد خوشید حیرا نش

فی کسب ضایع سازند رخ برجا الیوا نش

امام اول آتشاهی که در با ^{نش} کیو

که مولای مسلمانان خدا خوانده ^{نش} فقر

که با جان تن احمدی بودی تن ^{نش} جا

بود در عالم معنی کم از موری ^{نش} سلما

علی پری که پر عقل حیرل امین باشد

بگفت خوانده توحید را اطفال ستی خوا^{نش}

خداوند و کون آن بندگی حق کا

خدا را بند کمر مار خدای در خورش^{نش}

همه معدوم موجود در حسب وجود او

بدان سان که نبود پاک اندر حسب^{نش}

نفس مشیت او وار نفس مشیت شد

زمین و آسمان بهیچ همه بنیاد و نی^{نش}

وجود او صلا بر خوان حلف از خدا

خداقی محمد زین بت نبود اجرا خور^{نش}

از راه پرایه هستی گرفته عالم امکان

و گرنه عالم امکان کج بود و سا^{نش}

بصورت معنی ممکن معنی صورت و اب^{نش}

که اندر صورت و معنی خسر دما تست و^{نش}

اگر ممکن چرا حاصل مرا و تصور و اب^{نش}

و کرد و حسب چرا ثابت بود و معنی امکان^{نش}

بفعل از جوش وانی نباشد و ع^{نش}

ذات از ممکنش خوانی نباشد که نقصا^{نش}

تو عین حق بدان او را و لیکن ش^{نش}

که میدانست عین حق رسول حق سجا^{نش}

بناشد هیچ دستی در جهان بالایی است او
بدست آفرین دست وی شریک اول

الا ائیدی دیگرین پوده دست و پا

بحول و قوه حق هر چهل و هفت در دستش
بعرش و فرش باد و خاک و آب و آتش

علیه امرتی داده خدا در عالم اسکان

علی پوشید مرا بقامت خلعت خلعت

برای کوری شیطان که بر دایر آدما

علی باد مرا و مهرش از نیکبختی

چو بر پیم سر از زکین در آرز

علی دست خدا فرقی بود ما بر دستش

رویش عیش از این آمد کم است انگار

با فعال خدا یکی بودت آفرینش

بعون و یاری حق هر چه بسط از

بوداری و جاری حکم امر و نهی در مالش

که قدرت نیست محکمرا کند کار و پایش

و کرده دور بودی را بد منت خجاش

علی در کوی خود آورد و کردار لطف و ربا

سکس کشی نوحی بخت طوقش

شدار نور علی بردا سلا ما سئودا

بکت نجی کشفی تبار فی خلد هرگز

برون اریه حیرت بردا و موسی و

جناب عیسی مریم که نور روح تمش وانی

بجاء وی ملک حجت در چاه جفا و

شیدار پیرن بجای لولای و لولای

فروغ نور و آمد و بیل از خضر نه

قام اسپا و اولیا در طاهر و طاهر

نتی کئی اقی رسول الطحی احمد

گرفت از تیغ اور و نق خدایان و

قوام شرع غرا و لطف ملت پیا

بکوه طور رسیدی اگر موسی بن

فروغ لطف کردا و فرعون و

خدا داد اند که مهر او بود روح تن و جان

که کرد از لطف انور شاه مصر واه کنعا

شیدی که روشد یعقوب روشن شکرش

در سلمات میددی سماع از ایا و

به شدت فرج میا قند از لطف حیات

و ششم اسپا خوانده خداوند جهان

گرفت از سعی و ایمان خدا و این و

همه شد ضرب دست و پاس تیغ بر

کوی پیر

نه بودی بهار آریاع و نه آتش تنگش

عیادت های اس و جن کم از یک ^{شیر} شمشیر

شدند ابا سبزه پروما و شد در مردی

زمین و آسمان بیکت و بخت ^{پیر} پیران

که کرد دلش خواهر سیدن بوسن کردن

هلا عید کا بهیشتش از ارزوی اسن

مرا کردین و ایمانی بود باشد ولای او

خدا را هر که به مهرش ندم از مسکانه

ز جیب بغض او باشد نشانی دوزخ و جشت

مشکل شد عباد و موکل آتش کشت

ز باد کفر میگردی فلک با خاک یکش

بحکم آنکه با ارجان جن است درهاش

نزد ایند اموات از بجه میگردندش

حجاب را که هر خواهی نمودن سر حولا ^{نش} نش

در این آتش سرگردان همی غم دورا ^{نش} نش

که یک تن در جهان خج اندیشه فعلی کرا ^{نش} نش

که مومن پیولای او همه کفر است ایمان ^{نش} نش

بود کافر مسلمانی که میخواند مسلمان ^{نش} نش

که ان یک دل بود خواهان و انیک جان ^{نش} نش

محتم شد ولای او و خازن کشت ضوا ^{نش} نش

دلآوردن محرابان کج خواران داد

پناه آوردن بهر درمزه ارادت دانا

هر کس را که او شافع ز محراب کوه برسد

زجن دانا اگر شد فروز و شریف و عصبان

موصی ملک اسکار شافع فی تواتر

بدرگاه خدا شافع اگر میگردد شیطانش

الا ای شافع شریفی که شاعر

که بهر مدح تو دایم بود سر و کمرش

سر ایاغرق عصبانست و دار چشم از دست

که پانا سر فرو کرد و محراب بحر غفرانش

شکسته دهر من قدر تو منصف

ز مدح شیر خدا صبر هم محمود

امام شرق و مغرب علی ابوطالب

کز او نشخاف است مطلب مقصود

جهان خدای علی انکه از ازل و جهان

بدویش نشا کرد کرد کار و دود

شهی که چاک کتاب خدایر کبر

بخواند حین ولادت به نغمه داود

و در شب

بروز شب و شب و روز عید مولودش

ندیده روز و شبی کس مبارک مسعود

برای ان شب در دراست روز و شب ^{سرمایه}

و گرنه کی شب و روز این بهر سدی ^{محدود}

چهارمادگشتی عظیم و ناز دارند

برای هفت پیرازی کی چنین مولود

شب ولادت او روز و چهره ^{چشمتی}

قدم نهاد در کتم عدم ملک وجود

که او نه بود عباد خدا بر آماشته

سایه بر زبان نام ایزد معبود

روین آیین هرگز بود نام و نشان

نکردی او ره طغیان و کفر اگر ^{مردود}

کعبه سجد بر دهر کسی و پیاید

بر و بکوی علی صد هزار کعبه سجود

سمر و که کعبه ملایه هزار سجده ^{شکر}

از آن که گشته زین و لاوش ^{سجود}

همین نه کعبه خدا را که عالم ^{سکان}

همه شده لطیف و جود او نمود

بشت شوکت او ^{طلعت و نور} قیصر بسط

بدست قدرت او حل عقد ^{و شهود} غیب

عیت آنکه کلماتی نمود در عالم

ولایتش خلیل الله است نمود

عیت آنکه نمود آب سیرا همه خون

برای شکر فرعون طاعی سطرود

عیت آن که ز باد سخط با بر باد

بنای زندگی جمله قوم عادی نمود

همسر زد که ثفا فر کند از خلیش

دهند شغل تریانی اربصاح و هود

بقرب و میر بقتش کل انبیاء

بقدر و مرتبه بر کل اولیا محسود

قصایش بر بیان لا تعد ولا تحصى

نقشش بر جهان شمار و محدود

بصد هزار معاصی و فحش مقصود

بصد هزار محاسن و نجش مردود

عبادت من و لوی اطلش قاصد

اطاعت من و لوی و لایس تنش منقصود

همیشه شعرش است تا زیت او

بقدر قیمت محسود و لولوع منقصود

حج او همه را شهد خرمی در جام

عدوی او همه را زهر غم کجام و جود

که او نیست

بر او دست و تاهفیه شد

ز نسوی صلوات و درود نماید

جهان را بیمار است حسرت بهار	بد انسان که مشاطه روی کارا
جوان میکند پسر را خود لگوئی	شمیم شبت بوی بهار
دم عیسوی بهار است زمین	کراغاس از زنده شد در کارا
بهار آمد و برد ما بحالم	همه صنع مانی و آزر بکارا
و گزیده ز به باغ و درختان	قون هر کس کوه نقش و کارا
و من از چاه است و نیکا	چمن از پسر و زهره کس و کارا
یکی چاه به پشته صحرا	که او را ز مرد بود و پادشاه

یکی رخت خنجر بر کمر و کشتن

کز دوش ششتری هراس را

زار دی بهشت شک بهشت

در دوش و بوم و بر لاله زار را

نشان سپید گل رخ جان

خبر سپید و سبیل از رخ یار را

صبا به چو باران گانیت چینی

که در باغ کشتاید از شک بار را

هوار از غنچه سرشند کوپه

ریش مسکریست و بس مشک بار

چمن ناز آن محبیر که در دی

بسوزد هموان عود قفس را

دمن ناز آن مایه که در دی

بماند به وسطه مشک تار را

بهار است و بر پاست با گلستان

بهر گوشه منهد گاه کبر و دار را

سکلی کف غنچه می نوش خدا

سکلی بودا بر می شکبار را

چو طایرس کی درخت اسکوف

ز ده چتر و تهرش در شاد را

چو کاه بس کی پیرشته خیری	پی سلطنت افسر زر کارا
ز یکینوش قدم شتافتی	کنده سیم از جان و دل ^ش
ز یک سو جوهر کنده از ^{جان}	شتافتن بفرق گلستان ^ش
چو زلف منقشه بود جعد نعل	سیکای خم اندر خم و تابدا
چو شعر دلا ویر من عاریک	سیک جا بود دل کش و اید ^ا
سیکای سر و بانگ شد روا	سیکای بر کل نوای هنر ^ا
ملک رفسر بسته لب زرد ^ا	فلک را بر دوان برده پاره ^ا
مذانی چه گویند مرا کج و سحر ^ا	هرگاه و سپگاه در غر ^ا
کز آوازشان جمله ارت عالم	بوجد و برقصند حی ^ا
بهین مطالع تازه کردند از ^{بر}	زویوان من بنده کار ^ا

هلاک شد نوبت تو بهار

هلاک باز تو درشت آشکارا

بود عهد تو در و چو روز پ

هلاقی بر کر گرفته را

بدون و شاه برین امینم

سیلما نجات شد شیهه

ز یاد کرد و بهان کشته

کنام مهن شیر پروردگار

زده بکته بر چکاه خدایت

ولی خدا و الی مقف و

علی سرمد و صی هستند

لطف ترا
علی دست حق صاحب دوا

علی صا در اول صدر ایمان

کز و کشته ارکان دین استوار

علی بو حسن انکه فرزند

تراید دگر مادر و ورکارا

علی مهر اولیای عظام

علی هسته انعامی کبارا

علی مصدر خلقت کائنات

علی مظهر قدرت کرم کارا

علی با سوسه

علی ماسومی ت در که دیش

بدانسان که در ذات پروردگار

ز دانش صفات الهی هویدا

ز آئینه آفتاب که خیار بار

بنام ایزد آن بند کز جودش

کند ذات پاک خدا افشار

ای که بختی نه آسمان را

بود در کف قدرت تو مهر را

ای مایه بود کون و مکان

ای حکیم تو لیل و نهار

توئی آنکه از لافیه فرار

توئی آنکه از غفلت تیرا

تو پستی آنکه مخلوق تو حق

تو پستی آن که مزدق تو مورد

دو قرض مهر و مایه خوان جود

ای ترا ماسومی رزق حوار

تو پستی آن که هر سعد و نحس

بر او مهر و قهر تو کرده کس

بود سپهر کردون ز تیر کمر

به نرود تو از کودک شیر حوار

عطا رده خط بندہ کی رتوار کہ شتہ بگردون شیر و شیار

ز آوارہ زہد نور ہر شہاد اگر شکند در ملک خجک و مار

توئی آن در مریخ خویری تو چاموحت اندر فکار را

از ان مشرمی کردہ سعادت کہ ہر ترا آمدہ خواستگار

تو پے ان کہ کیوں در با دست اندیش رہا قتل را

توئی آن کہ ہر حد و محسوس عالم برا و ہر قوس تو کردہ کار

توئی عہد گیرندہ روزگار توئی ملک دارندہ روزگار

تو ہستی لسان اندہ ویت و مکر میں بندہ در این سخن کردہ دار

تو وجہ الہی حست غرار تو ہستی بہ نص کلام خداوند کار

حدوث قدم سبب وید و پس از ذات پاکت با عتبار

نہاد

نه حاش و کلا که دانم میت

نصیری نیم بند شهر را

خدا نیستی و خدایم جدا نه

مرگشته مشکل بیدار

کنون غوص باید به تفکر

نه شاید که بر آب زدنی کد را

اگر مکتب خوانم این کسرو ^{نقصان}

و کرد و جبت دانم این عیب و عار

شما چستی کستی نیستی تو

مگر ز آب و از خاک و از باد و باران

تو محدودی اما کجا حد ممکن

که از صفات ترا در شمارا

سخن چون بذات و صفات تو آید

ز ما عجز میرسد و افتد را

الای که هستی بدینا و عجبنا

امیرا خدایو اشها شهیرا

توئی در حسه اقام خلد و دورخ

توئی شافع خلق حور و در کس را

شریابی کرده عصیان و شد

که فردا بر بندش بداد لب و آرا

و لمر حجت تو بود ما نفع را این که مدحت کرت سور و لطف را
 رافع ال خود کر چه پس نایم مهر تو هستم پس مبد و ارا
 کرم تو بخوانی نهی سرفرازا ورم تو بر اینی نهی خوار و ارا
 الا تابت بد مهر و ما تا تا بکرد و همی و کارا

عدوی ترا جابه عیس المهادا

محب ترا جابه عیس المهادا

گرفت سر و بها عالم اربها امروز بهار آمد و شد تازه روزگار امروز
 جهان سپهر حوائی گرفت امروز زمین مقدم نور و روز و لونها را امروز
 صبار لاف غنچه کرده کشوده بهار فکند و بهار ویا اهرمی شست امروز
 وز دهمی شست شست شست اگر کنز حکستان در کنار امروز

یکه پوی

یکی بپوی بیاع و بپوی برک سمن

کردست آفتاب را بر سر امروز

برای آن که کند خنده کل ^{چمن} نظرون

بیست کردید اگر بر راز راز امروز

سرد ز کریه ابر بهار اگر صند

بخله خنده زنده صحن لاله راز امروز

سکشف غیت رسد کز رابع بر کردون

بشوق خنده کل ناله هزار امروز

ز بوی گل همه شد بلبان چمن

در کرده بوی کلم است و منتظر امروز

نه آن کحل که رود بیکر شمه دست

کلی که غیت چنودست زور کار امروز

کلی که گویم از او شسته و گرد دست

ز بوی عشق ارشود مرد بهوشیار امروز

بگویت چه کحل تا چه کل شکفته شوی

کم من بدارم در کفن حشیار امروز

کل ولای و آتش که دوستیش

بود حیدقه الطاف کردگار امروز

امام حق و شه جاشین پیغمبر

که نخل دین زدی آ و رده برک دمار امروز

علی عالی عسلا که تیغ و شمشیر

بود بکشتن تو حیدر امرو

برادر بنی آتش که شمعیت او را

برای سپای کبار است امرو

یکانه بنده یکتا خدا که همیش

نیافریده و کرا فریده کار امرو

برست شهر خدا ان که شجر افلاک

بدست قدرت او باشد شمس و ماه امرو

ریشش حقه همه نه سیمان و بقیه زمین

برای هستی پایدار امرو

ارادست دارد اگر کفر انهدم اندون

بدوست باشد اگر شرح استوار امرو

برای آنکه کند تو تپای دیده بود

ملک ز خاک درش ز خاک غبار امرو

ز پادشاه هر مرزین بر سر سپهر

که ای کوی غیر است سنگ و عمار امرو

سرازاطاعت امش به سجده و جلال

شود بسان غرابیل خوار در راه امرو

و گرنه بخاطر کشتن شیطین سر

فنون ز روح الایمن باید قهار امرو

سر در مرتبه حسان حد بر فردا ^{امروز} بهر که مدح علی باشد شش شمار ^{امروز}
 امید آن که ثریا را در خجسته ^{امروز} رخسار روز حساب و صف شمار ^{امروز}
 شهباز من همه ماسوی نمی آید ^{امروز} هزار یک زندیج ترا شمار ^{امروز}
 پیاد گشته ام از سب و نش و نام ^{امروز} برای گفتن مدح تو شهوار ^{امروز}
 عنایتی جو ز مدح تو عجزم نشاء ^{امروز} که مدح سبط ترا من بزم بکار ^{امروز}
 کل حدیقه آل حبیب اسعیل ^{امروز} که سید اُمم هست آن ز کوار ^{امروز}
 ملاذ و طرب اخبار علم العلماء ^{امروز} که او بعلم و عمل داده است ^{امروز}
 فروغ ملت چشم و پیرایه آل رسول ^{امروز} که روشن است بدو چشم روزگار ^{امروز}
 یک زمره ثقیلین سید ثقیلین ^{امروز} که از رسول خدا هست یادگار ^{امروز}
 چو اسم اعظم و مانند لیل القدر است ^{امروز} بقدر و مرتبه در نزد کردگار ^{امروز}

دلیر چه سود که قدش نمر داند ^{کمی} چنان که باید و نشاید در این ^{امروز} دیار

و گرنه در قدش باید از طریق وفا

کنند جان گرامر همه شمار ^{امروز}

عزیز ما خدایو دوان که حواس ^{نیست} به بین چگونه خدایش بلند و جبار ^{امروز}

مولای حق دایم و پایدار ^{علیت} بعد از سی بخت جهان عیسوی ^{علیت}

حدا در دایم که لفظ نصیری ^{علیت} کاغذ چهار و حلال خدای ^{علیت}

او مکر است و حوائج ^{علیت} در بهر لایه مکر و آب ^{علیت}

کینت که بر یای ^{علیت} زیرا که محرم ^{علیت}

بی عین نکرده حق ^{علیت} ز کار ماسوی بخشد ^{علیت}

مطهر صانع صانع چون بود ^{علیت}
از صانع خویش صانع این ماستوا

بوج و سلم قصا و قدر عرس و شرا ^{علیت}
ز غیب سرای مسند طرح و بنا

از طعم عدم بوی ساحل و جود ^{علیت}
گشتی خلق را بخدا اما خدا

این است مدح او در کویم روبرو ^{علیت}
چشم و چراغ کون و مکان را صفا

بر در جلال خداوند جلال ^{علیت}
کم گفته ام چویم اگر لایسا

در خدایان خدا صور ^{علیت}
سر تا پا خدا خدا اگر صفا

که خواست زان چو این نطق ^{علیت}
به شک و شبه خالق ارض و سما

در دایش بدیده ما قطع دای ^{علیت}
ز راق خلق حمد و ثناء و کدا

گویند خلق شافع و در خالو ^{علیت}
من گویم اینکه مالک و در خا

هم لایق خطاب است بر تکلم ^{علیت}
هم در جور جواب و قالوا له

هم که در سلسل شمع کند

هم آن در روح فرستد

از دوات امیر که بجای کند

و بخش طور آن که بر او صد

سالار یار و خدایان

سلطانان را و صیاد و شکار و لیا

هر که در هر آن شمع و لیسیل موی

کنند مرا در رسم و لیسیل

در امت و لیسیل بقول حق

مولا علی لام علی مقصد

سر تا سر کلام خدا را نه نگر

طه علی تبارک علی الی

ما دپے کمر مان همه خضر

ما دی علی و لیسیل علی

روح القدس سر و قصه

فاصله و سبب حمد و ستایش

تا کرد در دست از ل و کمال علم

استاد حریل شدید القوی

شماره یکصد و بیست و شش

بیشتر و کمتر از هر جا

در بر من قوتی محمد است
نیش من بسند عود است

ان حب که عقل کل در نورها
دست کریمت که بر عطاست

بهر خندان به لب و جفو
در بندگان پادشاه است

مدحت ساری دوست ترا در روز

روز خورشید شمع است

زیر لایحه بدوب جوش کوشش
کوه دهم در صاحب حرص و لولاست

مخلوق عاقل است ز مدح و ثناء
در هر آن حسالتی مدح و ثناء است

محدود در آنچه در مدد مدح دارد

ممدوح ذات این در جلال است

پاکه عید بر آمد ای تفرها	کس کناره که آمد بهار کوس کناره
زهر کوشتن امر و خرد را دارم	پا تو ای تبسمین عدا و عدا
پایتخت عید و سه چندان	که ما بر در شمشاد شاد
سار بوسه کا کام طبع من	و تا چو طوطی شکرتا هم
یک حکایت از این عید مرزا گویم	در سردار اندازد این دست کار
پنج روز پس با فرخی فرزندی	نیامی سالار بنمای
خلوف که سوی مدینه روی نمود	صحابه اش همه اندر کا
سر راه رسیدن کجایه افاق	کران در لایحه ز مدینه
سوی مدینه رفت جمع از صحابه	کردی از سوی دیگر شدند
که جمعی از این از فرار عرش برین	رسید و ای ای لور در بر

کلی

نجاك پارس همه سود عرض نمود
که لرزه کت کرده سوار قرار

خدای بر تو دستا که آیتی اکنون
ما را زین تسلیم خلق قرار

ترا عیادت و فضل هر است معین
خدا کرده اگر بیم داری از کفار

کن تامل و تحلیل کن در مرسوم
مبادا که ریاست آید از این کار

بی اطاعت امر خدای است که
رسول ناشی و حکم کرد بر حصار

که هر که از کج و دبه بر سر مار آید
را از حق همه را ماهی کند از حصار

صحابه سپه و جوانان را ندانم همه
پار بوس رسول را از این کار

وزان رسیده که نوین بیدار
نمود امر بر صاحب کرم صغار

بناشد که مزار حشر
در اعراسه ادعش شرح با قرار

نخت از پی حسد و پارس زار
کشود سید عالم زین کوثر

پس استایش یکتا حدی غیر

تخلی است یا ای رسول بخواند

لطف حضرت ختمی باب الهجاء

مراقب عزت آفتاب حیات

بغیر حضرت چون روحی و صوم است

کنون رسالت خود جمله کرده تبلیغ

ردین دامن استیلا و درو

مگر کی ز فرائض که دین دیرا

مگر کی ز فرائض رسیده شخص

ولایت علیت الفریضه و ما

منو در سر سارک بجانب حصار

خاک مکه آمده بود از قسین و اوار

خطاب کرد حسین کامها حروا

رسیده وقت در روز شام سودا

جانبان همه را مرکب باشد

ما را بخدا اوند قادر حق

هر آنچه بوده نمودم برایان کار

بدان فریضه بود در وقت و مقدار

بدان فریضه رسیده نور را

نمایش در شتم از خوف ختم

کلمه

کنون نموده به تبلیغ امر خدا

بسیاری روح لایق مرا اندر

بس مبالغه فرموده ایردوا

خدا را که به تبلیغ او هم جا

بصدق مطلب و بر طبق مدعیان

زبانگشود خداوند و حاجیه

به خلق آیه یا ایها الرسول بخواند

چنان که آمده بود از قسمن داد

چو خواند آیه وانی هم از بر خلق

نمود مطلب مقصود و خویش

گرفت بازوی دست خدی سغمر

بصا بدست و گفت بخوار یا بدو

هر آنکه سید و سالار او نمند و را

همین علی دلی است سید و سالار

چنان که بر همه مؤمنین منم مولا

بمؤمنین همه مولا است حیدر کار

کسی که دوستی مرتضی علی دارد

خدا را که خدا دوست دارد

هر آنکه دوست ندارد علی را

از او خدا رسول خدا بدو پاره

علیت سید زما و سرور عباد

علیت قاتل کفار و قاصع خیانت

علی است آن که معجوره دو کون^۲

ما بر این دو یکا حجاب^۲ او معمار

علی سقیه عدل است و معدن^۲ لضاف

علی سینه فضل است و مخزن^۲ میر

علیت علت غائی عالم و کوم

علیت باعث هستی ثابت و سیمار

علی و صی ملا فضل و جان^۲ زینت

مرا خلیفه باشد و عزرا و دیار

همه پند کرد مهر و خواجه^۲ سیر

ز این مقوله نمودند آن گروه^۲ قرا

مجلس در صحابه صدای^۲ پنج

برای شهنش خواصه زن^۲ سکا

که ز راز آل محمد و رسول و داماد^۲ ش

نه بودشان سر و کاری و داد^۲ شکار

چو این حکایت شنید حش^۲ بن

و بعد از آن کفر و ادش^۲ پرکار

روان شد بر چشم پساور^۲ کین

بی محاسنه افراشت^۲ ایت سکا

زبان شود به شمع خواجه عالم چنانکه طبع مرا نیست قدرت بکار

به حضرت پی ابلیحی آفتاب چنین مکالمه آن بدست بد کردار

که ای محمد ما را تو هر چه فرمودی را مرد نمی شنیدیم لابد و ناچار

اداء صوم و سله و عطا حسن ^{کوتی} بگفته تو نمودیم در سرار و چهار

دگر چه زنگ زنگ ریختی در آب دگر چه شعله از خواب ساحلی بیدار

علی پسر عتار ضرب الفجار شرف کند به بنیاد هستی اشهرار

علی پسر علم تو در جهان برادر ز روزگار صنادید روزگار دمار

زیم را و همه ابطال و کشتان عجب نوید سر بجز پان جو مرغ بویهار

بدویشش کس از معرفت بعد کرده ز دشمنیش کس از محبت بعد حصار

مرا کشیدن زهر جمل بود بستان و مرا کشیدن تریاق مهر و دشتار

کسی چگونه رود زیر بار دوستش ²	که آسمان شود تحسیل اینبار ²
گذشتم از سر این دین و مدب این	از این پس من و تجار و دست دار
عرض که گفت بسی تر مات بیکونه	اعوذ بالله زین گفتار و هموار
پس از تعرض بسیار رفت و باقیم ²	مها را شتر خود را گرفت و گشت سوار
منو در دسوی آسمان و گفت بقهر	که ای خدای محمد صمیم را دار
اگر محمد از امر تو برای پی	گرفت بیعت رهحاجت و گشت یحبار
بست قدرت سسکه ببار بزم	که سرگران شوم از بار زنگر کجار
در این سخن که پیامد آسمان نیک	بفرق اتقی شوم کا هر عسکار ²
که دست شست ز جان پناه ²	بر کشی نیاکان ریزد و شوی ²
کتاب حق بجا سوره معارج من	گشت نازل در شان عیسی ²

نبرک بار خدا و ادش ^{است} چو ^{است} چکن کنند ز کان چو کرد باید کار

الاولی خداوند و حق تعالی ^{است} امام اول فرما نروا هیچ وقت و چاه

بود و دست نبرد و عا ^{است} کران دهر کی ارز دل صد ^{است} شه

همیشه مار عذیر ^{است} در خم عذیر ^{است} برور کار حکایت کنند خورد ^{است} کما

ملک بر دنگ بهر تو تیار ^{است} ز خاک پارسوا ^{است} تی حضرت عبا

نمختن ^{است} فلک و ننگ ^{است} مرگ ^{است} مار دگش

لغز دشمن و بدخواه ^{است} تو ^{است} پس و هزار

بدرین حال که در کمال غم و اندوه
ایک روز در میان غم و اندوه
کامیابی که در راه غم و اندوه
که غم و اندوه در راه غم و اندوه
نیست که در راه غم و اندوه
و این است که در راه غم و اندوه
تر که در راه غم و اندوه
از چو بولان و در راه غم و اندوه
پیشتر که در راه غم و اندوه
خبر و خوابان و در راه غم و اندوه
رنگه سپیدش که در راه غم و اندوه

لیکن غم و اندوه یک روز
تو هم بودم و شنبه بیست و نه
چهارشنبه
خاتم

وإذا أرمي أن تغرف ما بالمرضى من سحر ومرض
 أو جنون أو غيره فخذ عمامته إن كان رجلا
 والفتاع إن كان امرأة واشرب شبرا جيدا
 وتلفه في يدك وتغزم عليه بهذه الغزمية ثلاثة
 مرات وتشر به بعد الغزمية أيضا فان زاد ث
 فهي نظرة من الجن وإن نقصت فهي من سحر وإن
 استوث فهو مرض من الله والغزمية هي هذه
 بسم الله الرحمن الرحيم والصافات
 صفا فالزاجرات زجرا والثالثات ذكران
 الهل لو احدثت السموات والأرض وما بينهما
 وربك المشارق انازتنا السماء الدنيا نزلنا
 الكواكب وحفظنا من كل شيطان مارد لا يسمعون
 إلى الملائكة الأعلى ويقذفون من كل جانب دحورا
 ولهم عذاب وأصاب الأمان خطف الخطفه
 فأنبئه شهاب ناقب شرا هبة الفرع ورب
 النار والنور وكفد سبقت كلمتنا إعاد الملائكة
 وما قدر الله حق قدره والأرض جميعا قبضته
 يوم القيمة والسموات مطويات بيمينه سبحانه

من سحر
 آدم

وَلَعَلَّكُمْ أَتَىٰ لَكُم مِّنْ أَهْبَاءٍ أَوْ رَبِّ النَّارِ وَالنُّورِ
وَالطُّورِ وَكِتَابٍ مَّسْطُورٍ يُغْفَرُ بِهِ اللَّهُ لِمَن يَشَاءُ
وَمِنْ سُلَيْمَانَ ابْنِ دَاوُدَ الْإِسْرَافِيلَ مَا يَنصُرُ
هَذِهِ الْأُمَرَاءُ مِنْ مَّسْطُورٍ مِّنْ أَهْبَاءٍ أَوْ رَبِّ
بَكْرِ عِيسَىٰ وَنَحْسٍ أَوْ زَيْدٍ بَكْرِ عِدَّةٍ أَسْمَ مَرْدُورٍ
وَهَفْ هَوَائِي أَصَافِرُ نَمَائِدٍ وَنَزْنُ طَرَحٍ نَمَائِدٍ أَلَيْكَ بِنَا
مَفَارِقَتِي شَوْدِ سَرِيعٍ دَوْبَانْدِ بَدَلِ سَهْ بِنَائِدِ
كَمِ رِزْوَانِ وَأَحْمَدِ سَتِ جَهَارِ بِنَائِدِ بَدَلِ سَتِ بِنِجْ هَمِ
هَمِ مَالِ هَمِ أَوْلَادِ دَارِ دَسْتِ هَمِ نَحْسِ هَمِ مِلْشُومِ لَيْكِ
هَفْ مَمُونِ لَيْكِ هَفْ سَعْدِ سَعْدِ لَيْكِ نَرِ مِلْشُومِ
وَمِنْ خُوسِ لَيْكِ مَسْ

قَمَرِ عَطَّارِ زَهْرَةِ شَمْسِ مَرِيحِ مَشْرِقِ
زَحَلِ رَسِ زَنْبِ

